

A VÁLTSÁG ÚTJA

I.

Kell, hogy az emberfiát bűnös emberek kezébe adják és megfeszítsék.

Luk. 24:7

*

Mikor aztán megérkeztek arra a helyre, mely koponya hegyének mondatik, ott megfeszítették Őt, Jézus pedig így szólt: Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek.

Luk. 23:33-34.

*

Krisztus meghalt bűneinkért az írárok szerint.

I Kor. 15:3.

*

Jézus így szólt nekik: ... Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért... Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is vezetnem kell. És hallgatni fognak szavamra és lesz egy nyáj, egy pásztor

János 10:7, 11, 16.

*

Igy van megírva, így kellett Krisztusnak szenvednie és a halálból harmadnapra feltámadnia. És így kellett az Ő nevében hirdetni a megtérést és a bűnök bocsánatát az összes népek között.

Luk. 24:46, 47

*

Ezt az Isten harmadnap föltámasztotta és megadta neki, hogy látható alakban megjelenhessék nem az egész népnek, hanem az Istentől előreválasztott tanúknak

Csel. 10:40, 41.

*

Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül s az elhunytak első termése lett. Miután ugyanis ember által lett a halál, ember által van a halottak feltámadása is. Mert amint Ádám-ban mindnyájan meghaltak, ugyanúgy Krisztusban mindnyájan életre kelnek.

I. Ker. 15:20-20.

Te is így készülsz a húsvétra?

Egyik nagyon szép ünnepünk a Húsvét. A halálból való feltámadást ünnepeljük. A lélek ünnepe ez.

Most nézzük csak meg, hogyan készülünk erre a nagy lelki ünnepre, hogyan készítjük magunkat a Krisztussal való találkozásra?

Ugye mindannyian felkészültünk, hogy elinduljunk ahhoz a sírhoz, ami elől egy nagy követ kell elhengerítenünk, hogy oda bemehessünk és megkenhessük a megfeszített Krisztus tövis koszorúval megsebzett fejét, átszúrt kezét, lábát és megvesszőzött testét?

Nézzük meg ezt a menetet. Oh, milyen kevesen vannak. Milyen kicsi a száma azoknak, akik kíváncsiak a nagy «Halottra», akik nem sajnálják a fáradságot elmenni Jézus lábaihoz, ott leborulva igazán imádkozni, hiszen értjük is hullatta vérét.

Hát hol késnek a többiek? Ők nem tudják, hogy már indulni kellene? Pedig azt mondták, hogy ők is készülnek a Húsvétra... És hallik a válasz; sehol se késnek, mert nem is jönnek.

De miért, mit csinálnak? Megnézzük őket.

Bekopogunk az első házhoz, megkérdezzük, miért nem jöttök már, mit csináltak? Hát készülünk. Készülünk a Húsvétra, hangzik oly természetesen a válasz. Széjjel nézünk, valóban nagy a munka. Mészelnak, takarítanak, porolnak, súrolnak, mosnak. Bemegyünk a másik házba. Itt kenik a tepsit a tészta, verik a tojás-habot, főzik a sonkát, festik a tojást és készítik a likórt. Kérdésünkre itt is az a válasz: Készülünk az ünnepre. A harmadik az ötödik és még nagyon sok háznál ugyanez a látvány.

Lesúlyt, kifáraszt bennünket ez a látogatás. Odatámaszkodunk az utolsó ház falához. Erőt kell gyűjtenünk, hogy tovább mehessünk. Elgondolkozunk. Hirtelen lesütjük szemünket, mert érezzük, hogy Valaki néz, különös nézéssel. Csak egy pillanatig. Már el is tűnt. De a kép ott maradt bennünk. Egy alázatos, egy szen-

vedő arc, vérző homlok, megkínzott test.

Mélyen megszegyenültünk. És mintegy tiltakozóan feltör bennünk a kiáltás: Hát így várjuk a feltámadást? Istenünk, ezért adtad Őt értünk?

Mert szomorú látvány ez Testvéreim. Készülünk. Húsvétra készülünk. De nem a lelkünk, hanem a testünk.

Hát a sonkaevésnek, az eszem-izsomnak az ünnepe ez? Mindent összekészítünk, hogy a két napon mindent elpocsékoljunk és utánna, fáradtan, fájó gyomorral, összetörtén ébredjünk ismét a hétköznapiakra?

Igy készülünk a nagy ünnepre?

Vigyázz Testvérem! Legalább Te vigyázz, nehogy csak ilyen legyen az ünnepre készülődésed. Hanem készítsd a lelked, mert sohasem tudod, mikor hangzik feléd a számonkérő szó és Te arra döb-bensz, hogy a test ugyan kész, mert sok jót ettél, de a lélek az erőtlén.

Készítsd a lelked. Legyen ez az ünnep, valóban a lelked ünnepe.

V J.

Gondolatvetés...

Bizonyos, hogy az ősember első akarása a cselekedet volt. Tán egy husángütés S csak, amikor az magasba lendült, dördült el ajkán az első nagy jeladás: a messzehangzó szó.

Minden, valami csak él, cselekvésben mutatja meg magát. Az élet egésze: a cselekvések összessége; — a cselekvésekről szóló híradás pedig: a szó, a beszéd, mely éppen ezért nem is hangozhatik máshol, csak ahol cselekedet, vagyis: élet van jelen. Ezzel igazoljuk, vagy ebbe mutatjuk be a tettekbe hullámozó életet, mint ruhával körülvonjuk az emberi testet.

Világos, hogy élet lehetséges szó nélkül is, míg megfordítva lehetetlen a dolog. Az volna a szónak a főreklése, hogy mindig jelentkezzék akkor, amikor az élet cselekszik s úgy, amint az cselekszik. Legalábbis hűséggel kísérő árnyék szeretne lenni, — de sokszor mégis úgy

el-el marad mögötte. Mennyit cselekszem úgy, hogy nem merem a szó köntösében másoknak bemutatni. Vagy van úgy is, amikor önálló akcióba kezd a szó: cselekedetet jelez, — ígerek valamit! — és nem teszem meg.

Pedig érzi a szó, hogy mire rendeltetett, azért szeretné megfogni az életet. Ezért dolgoz ki az ember elméleteket, törvényeket, rendszereket, módszereket. Az utóbbi időben ismét nagyon sokat hallunk a módszerről, mint az élet igazító törvényszerűségéről. Hallunk a nevelésben, hallunk az élet magasabb, egybefoglaló egységeiben, a problémák kibogozó mélységeiben róla. A módszert fölöttébb imádó emberek úgy gondolják, ime a módszer megtalálta ennek a rakoncátlan, sokrétű életnek a törvényt, amivel szépen igába lehet fogni. Ha beteg vagy, élj barátom módszeresen, — ha növekedni, épülni és építeni akarsz, — hallgasd meg, mit mond a módszer és aszerint cselekedj, mert az élet is a módszer szerint kegyeskedik igazodni. Van ebben valami korszerű, veszedelmes félreértés, mely az embert olybá veszi, mintha az emberi szervezet gépezet lenne, ahol a módszerek a különböző fogantyúk, melyek annak helyes ismerete szerint, abban a pillanatban föltétlenül a kívánt megindítást, vagy megállást eredményezik. Noha ezer gép együtt véve, félannyira nem komplikált mint egy hároméves kis gyermek. Vajjon ki ismeri fel, hány fogantyúja van az életnek s ami ennél is szédítőbben nehéz, hogy működik mind, valahány?

Onnét indulunk ki, hogy életet létrehozni csak életképes. Az élet pedig csak az életet akarja követni. Élő az élet lesi meg nagy kérdése sorsfordulója, hogy hangtalan, de nyers igazságot rejtő példán által — mit tanácsol az neki? Így kérdezi meg az élő az életet mindig — a hozzá legméltóbb területen — a cselekvésben! Nézd meg a gyermeked, ha beszajkózod vele bölcs tanításaid, tudja az ajka, de kit utánoz élete formálódó, nyiladozó cselekvéseiben? Riadtan hőkön befelé az ember: ez a gyerek veszedelmesen ellesett engem! Az élet a maga nyers oda-tárlásában döbbenetesen erősebb, mint minden bölcsnek látszó módszer. Különösen akkor, ha az a módszer, — amint legtöbbször — nem is az élet ős törvényeire tapint rá. Va gyis nem egyezik meg a kettő. Ilyenkor kivétel nélkül, sosem a módszer, de az élet parancsa szavára indul el az a másik élet.

Jó lenne ezt minden szülő, minden nevelő lelkébe beleírni, hogy amint «módszeresen születni nem lehet», — úgy csak módszerrel nevelni sem. Csak egész szívvel, egész lélekkel, egész erővel, azaz: egész élettel!

Ebben van benne az igazi nevelés két elkerülhetetlen tartozéka: egyik az anyaga: ez az élet, a másik pedig módja: ez pedig az egész élet!... Ezzel a kettővel együtt lehet a legeredményesebben formálni minden ujrassarjadó, vagy fel-

támadó életet, — egyénekben, társadalomban, vagy nemzetben, — sőt az emberiségben is.

Ebből is látszik, hogy az igazi nevelés: **önátadás** a legtökéletesebb nevelés pedig: **az élet odaajándékozása**. Ezért nagy minden nép számára a vétet hullató hős. Tanítása, nevelése annak, a népnek a számára a legnagyobb.

Olyan hőse pedig csak egy volt még e világnak, ki **mindenkiért tudta odaadni** testét-lelkét ujjáépítő nevelésére mártir

életét. Siremlékét azon a földrengető pánteken állította fel Jeruzsálem városa: a keresztet. S a kereszt nem rohdadt ki, gyökeret vert a **ván föld szívében**.

Azóta igaz: diadalmasan a cselekvő, önátadó élet nevel!

Gondolatvetés... E cím alatt — havonkint — állandó rovatot kívánunk nyitni, melynek az a célja, hogy az az olvasóban új, továbbéledő gondolatot próbáljon életre kelteni.

IGE A húsvét üzenete

Máté 28:1-10.

A húsvéti jelenetnek, amely a hajnali óráktól kora reggel a sírnál lejátszódott, négy szereplője van, akiken keresztül szól az «üzenet».

Az «angyalok» bizonyágtételében egész természetesnek, magától értetődőnek látszik a húsvéti jelenet, az üres sír, a feltámadt élet. Ennek éppen úgy meg kellett történni, mint a keresztnek, mert az Isten örök tervében a feltámadás is szerepel, hiszen «megmondotta volt.» (6. v.)

Az **örzökben**, az örök rémüldöző ember jelentkezik. És itt van is oka, mert a feltámadás üzenete lesújtó: nem temethetsz el engem — szól a húsvét üzenete — életet hétköznapjaiba, mert én visszatérek hozzád. Megréműl az örzők csapata, mert látja, hogy itt nem használ az ő fegyvereik ereje, hatalmuk itt csődöt mond. Nem tudnak ellenállni az angyali seregek, nem tudják visszatartani a sírban a feltámadottat. És az örző emberek félelmükben nemegnek, mert most már látják, hogy nagyobb hatalma van annak, aki föltámadott.

Félnek és rettegnak az ítélteől, amely elveszíti őket gonoszságukért. Az ember nem tudta sirba zárni az Emberek fiát, ő feltörte azt és győzött a halálon.

Az **asszonyok** a húsvéti missziói üzenetnek megtestesítői. Az a gyászoló csoport, amelyik a porba omlott a fájdalom súja alatt ott a nagypénteki kereszt tövében, akiket némává tett a fájdalom, most, hogy hallják az angyalok ajkairól a húsvéti üzenetet: Ti ne féljétek! egyszerű csillagóvá válnak a megtört szemek, amikor hallják hogy az akit ők keresnek nincsen itt, mert feltámadott. Egyszerre megnyílnak az ajkak, amiket hangtalaná, némává tett a szenvedés, örömujongva viszik a hírt a tanítványi seregek.

«A kereszt megszoríthat, megbéníthat, de a megnyílt sír beszédre készítet, hiszen — azon a hajnalon világossá lett — Jézussal eközben lehet lebiztosabban találkozni.» (6.8.)

Végül Jézus alakjában a húsvétnek nem ez, vagy az a részletüzenete, hanem a teljessége hangzik felénk: ne féljétek! Isten fia elszenvedte a keresztalát, azért,

hogy váltságul legyen sokakért. Krisztus győzedelmeskedett a halálon, hogy általa azok is feltámadjanak, akik hisznek Őbenne. A keresztadta a váltságot az embernek. Az Isten fiának magamegáldozása a fiúságot, mert Ő békítette meg az Atyát, irántunk haragjából. Ő tett fiakká minket. És a húsvéti feltámadás hirdeti az örök életet mindazok számára, akik Istenüknek vallják Őt.

Idvességünk és váltságunk a Krisztus, aki meghalt érettünk és fel is támadott, hogy hogy ételet adjon nekünk.

Ez a húsvét legnagyobb üzenete.

Ne gondold soha arra: mint vélekednek rólad ellenségeid, mert akkor gyáva és habozó leszel,

mit gondolnak rólad jóbarátaid, mert akkor túltrohansz a célon és önteltségedben veszedelmes lejtőre kerülhetsz,

mint csinálnák ugyanazt a dolgot mások a te helyedben, mert nem másoknak tartozol számadással, hanem saját magadnak és Istennek, aki saját képére és hasonlatosságára teremtett téged.

EMLÉKEZÉS — BUZDÍTÁSUL RÁCZ JUSZTINA (Folytatás.)

Szinte sok volna felsorolni is mindazokat az alkalmakat, melyek közösségünk teljességét kifejeznék. Volt amikor szeretetben összetalálkozott életek örömeiben osztozhattunk s volt mikor a halál fullánkja — mint közös ellenségünk — vitt összetalálkozóra. Ilyenkor nyílt meg lelkünk előtt teljes távlatában az örökkévalóság útja és nyilvánult meg földi viszonylatokban is Isten csodálatos rendelkezéseinek útja amikor sorsok születnek, életek mennek el, vagy családi szentélyek épülnek Isten dicsőségére.

Feladatokat is bízott reánk Isten országa terjesztésében, egyházunk építésében. A vasárnapi iskolai munkákban sok-sok ön-

ként vállalkozó tagunk adhatta tovább Isten üzenetét, mint lelki gyümölcsait önmaga épülésével mások gazdagítására. Éreztük, ha még nincsenek földi javaink, lelki kincseink ha vannak, azokat kell osztoztatnunk kicsinynek nagyok egyaránt. Legnagyobb örömünkre látjuk már, hogy régebbi lelkes vasárnapi iskolásaink egyrésze ma már nem csak tagja a Soli Deo Gloria diákszövetségnek, hanem mint kollégiumi vezető buzgón végzi azt a feladatot, melynek felelőségét Isten adja tovább sok lelkisorozatán.

Azt hiszem, mindannyian őszinte hálával emlékezünk vissza az elmúlt 10 évben egyesületünkön át kapott ajándékokra. Buzdítást ad ez a jövő távlatára is, mert a feladat ma még nagyobb. Ma már nem egy bibliakör van, hanem szervezeten vagyunk tagjai az Országos Református Leányegyesületnek kb. 100 taggal az Újtemplomi, susáni-, újvárosi-, Ótemplomi, tarjáni-, tabáni-, csúcsi- és vásárhelykutasi egyházrészek bibliaköreiből együttvéve. Nagyon sok azoknak a száma is, akik ma más munkaterületen végzik feladataikat, de a testvériség szálai ma is szoros kapcsolatban tartja velünk. Mi akik itt vagyunk itt a feladatunk: minél hasznosabbá lenni! Örömünk az, hogy ma olyan sokan vagyunk, hogy megtelnek Otthonunk falai készülő és felkészült lelkekkel, de hányan vannak, akik kívül maradnak a falakon? A mi életesményünk helyett, az «Istennek adandó dicsőség helyett a maguknak adandó dicsőség a főgondolatuk». Lehet, hogy önimádat, vagy világdiktáló modor, vagy csak múltó tisztavág-életű csapongás, az életben való érvényesülés álarcza az oka mindenesetre a felismerés hiánya az akadály annak, hogy Isten ügyének szolgálatába kapcsolódhassanak. Pedig minden leányban él a lelkeség ereje, ha elfojtva is. Nyilvánvalóvá kell tenni, át kell nemesíteni! Ez rajtunk áll! Mennél öntudatosabban ismerjük fel küldetésünket és mennél hűségesebben igyekszünk annak betöltésére, annál biztosabban látjuk, hogy a mi munkánk nem hiábavaló. Ezt a feladatot missziót mindenki betöltheti, ezt a kiváltságot Isten megadja minden hívő leányának akármilyen kicsi életet éljen is.

Kekves Leánytestvér! Ha köztünk vagy gondolkozzál ezeken és örüljünk, hogy munkaterületet kaptunk Isten ügyében, ha még nem volnál köztünk, jöjj! Szívesen segítünk a hit fegyverének felvételében, abban, ami női lelkeken keresztül is győzelmessé teheti az örök evangéliumot.

Ne arra gondolj, hogy még nagyon sok idő van hátra, mert akkor lustává tesz az a gondolat, hogy tíz esztendő is van valami munka elvégzésére, pedig nem tudhatod, hogy nem kelle már holnap befejezned a földi életet.

Sohase feledd el: Isten sohasem ácsol nehezebben keresztfát, mint aminőt a vállunk elbír, nem üt nagyobb sebet, mint aminőt be is tud gyógyítani.

Telepítési mozgalmunkról

— Néhány egyszerű szó és rövid beszámoló —

Ebben a hónapban, 28-án lesz két esztendeje annak, hogy a debreceni kollégiumi ifjúság megindította ma már csaknem mindenfelé ismert telepítési mozgalmát. Hosszas vívódás után határozta el magát ifjúságunk erre a lépésre. Hiszen az ifjúságnak nem feladata, hogy a ma kérdéseit megoldja. Ehhez sem anyagi ereje, sem hatalma nincs. És nem is ez a kötelessége. Hanem az, hogy öntudatosan készülődjön fel az életre. Hogy mégis megindítottuk mozgalmunkat, azért tettük, hogy megmutassuk a magyar társadalomnak: ime, az anyagiakban igen szegény magyar ifjúság milyen áldozatra képes nagy magyar ügyért. Milyen áldozatot kell akkor hoznia a magyar társadalomnak, ahol — minden siránkozás ellenére, — a megannyi fényűzés azt mutatja, hogy mégis csak van pénz! Azért tettük, hogy megmutassuk: nem elég beszélni a fájó sebekről, amelyek nemzetünk testén sajógnak, hanem végre meg kell kezdeni a gyógyítást is. Ifjúságunk először csak szimbólikusan akart cselekedni. Egy sokgyermekes magyar családot akartunk kitelepíteni a veszélyeztetett, pusztuló végekre, hogy rádöbentsük a magyar társadalmat arra: mi van és megmutassuk azt az utat, amely Istenbe vetett hitünk szerint az egyetlen a jobb jövő felé! Nem azért tettük, hogy dicsérjenek s ezzel el is intézzenek bennünket. Hanem azért, hogy ha elindulásunkat helyesnek találták, példánkat kövessék. Hogy mozduljon meg végre a magyar társadalom. Elindulásunk helyességét a kezdet-kezdetén szentesítette a legelső magyar ember: Kormányzó Urunk! És Ő példát mutatott a magyar társadalomnak arra, mi a teendő. Mi a legszebb elismerése az ifjúság áldozatkészségének. Sajnos, még nagyon kevesen követték példáját. Hiszen mi az a tízezer pengő, amit a társadalom adott össze eddig, ahhoz képest, amennyi lehetne és kellene is, hogy legyen! Ma még, ügylátszik, nem elég a példa, azt teleforokkal, lelkesedő, izzó szavakkal kell bekiáltani a magyar társadalomba, hogy: ébredjetek már! Kiáltó szavunkat is ezer példányokban küldtük szét az ország minden részébe és olyan kevesen hallották meg. Mjútán nem volt, aki az általunk megkezdett úton tovább vitte volna mozgalmunk ügyét a miénknél nagyobb anyagi erővel és hatalommal, meg azután Kormányzó urunk elkötelező parancsából: folytattuk útunkat. Belügyminiszteri engedélyünk a gyűjtésre még nincs. Így nagyon vigyáznunk kell arra, hogy az önkéntes megajánlásoknál maradjunk. Állami iskolákba is csak kultuszminiszteri engedéllyel mehetnénk be, amivel még mindig nem rendelkezünk. Így csak a felekezeti iskolák kapui nyílnak meg előttünk.

Amikor a kollégiumi ifjúság telepítési

mozgalmának képviselőjében valahol megállunk és beszélünk, néha sikerül hallgatóinkkal megtalálni azt az alaphangot, amely őket is, minket is visz magával és lelkesít, hogy lelkesítsünk. Néha nem. De nem is az a fontos, hogy mi beszélünk, mit beszélünk, hanem egyedül az eszme, amelynek a szolgálatában járjuk a magyar vidékeket. Az a lényeg, hogy hallanak róla és a legtöbbben kénytelenek foglalkozni vele. Minél többeket foglalkoztatni, töprengésre juttatni, egy szóval a lelkiismeretet ébresztgetni: mindenféle pénzügyjétsnél előbbvaló cél. Az igazi áldozatkészség ez után, hiszem, úgy sem fog késni. De az is bizonyos, hogy egy-egy helyen, intézetben való megjelenésünk és beszédünk csak halványabb, vagy kissé erősebb fényvillanás. Mi csak fényt vihetünk, fényt gyűjthetünk. Hogy az tovább, sőt folyton erősödő fényvel lángoljon, azoknak a feladata, akik közé mentünk. Mi jelen körülményeink között ennél többet, hogy az úton elindultunk, hogy eddig megtett útunkról beszámoljunk, hogy vázoljuk a teendőket és csatlakozásra hívjuk hallgatóinkat, ennél többet nem tehetünk. A többi azokra vár, akik közé mentünk, akik lelkesen fogadtak bennünket és lelkesen ígérték meg csatlakozásukat. Hisszük, valóban meg is teszik. Akkor lesz «országjárásunknak» eredménye, ha minden helyen, ahol csak megfordultunk, ha minden helyen, ahol csak megfordultak azok, akiket mi gyűjtőtünk lángra, akad egy-két lelkes, önzetlen és áldozatos ember, aki kezébe veszi ez eszme terjedésének ügyét és nagyobb felelősséggel viseltetik iránta, mint azok, akiknek ilyen szervezőkre, vezetőkre van szükségük. Hisszük, hogy mindenütt lesznek ilyenek, mert Isten kirendeli őket. Így aztán egészséges sejtrendszer fog kialakulni, amely a haladó sejteket is életre kelti és bekapcsol minden sejtet a boldogabb magyar jövő életáramába.

Az ifjúság, amikor elindította mozgalmát, a legteljesebb önzetlenségből tette; hiszen ebből semmi haszna nincs azoknak, akik adnak; sem azoknak, akik az irányítást végzik, sem azoknak, akik az országot járják és főként az ifjúsághoz szólanak. Csak fajtájuk szeretetéből teszik. Mert Istenbe vetett hittel rendületlenül bíznak a nemzet jövőjében és küldetésében. És azt is tudják, hogy méltóknak kell lenniök e küldetésre, készülniök kell a nagy feladatra és elő kell készíteni a jövőt. Magyar földön így kell cselekednie a magyarnak Isten akaratát. Mert Isten csak így adja meg számunkra a jövőt! A szavak elnémulnak, de az ifjúság tette mindig beszélni fog maga helyett, az a tett, amelynek véghezvitelével az ifjúság Isten akaratát igyekezett cselekedni.

Az ország minden részén olyan nagy lel-

Krisztus életértékelése

II.

kesedéssel, de olyan kevés értelemmel énekeltük eddig a Szózatot, főleg négy utolsó sorát. Az ifjúság látva a mult nagy tanítását, rádöbbenet igazi értelmére és szeretné végre rádöbbeneni a magyar társadalmat is annak nagy jelentőségére, **hogy:**

«A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely,
Áldjon, vagy verjen sors keze,
Itt élned-halnod kell.»

Ezért tett eddig is mindent, ami csak tőle telt. Ezért várja, hogy a magyar társadalom is tegye meg a legtöbbet, ami csak tőle telik!

Szabó Dániel.

Sillanpää:

SILJA

(A Nöbel-díjas finn regény.)

Az igazi érték nem alkalmi fölcsilánásokban jelentkezik, hanem az emberi élettevékenység, úgyszólván minden mozzanatát nemes fémjelzéssel látja el. Egyáltalában nem tartom véletlennek, hogy az a finn nép, amelyik az utóbbi évek alatt gazdasági tekintetben bármelyik európai országot fölülmúló teljesítményt ért el, a sport terén számarányát tekintve toronymagasságban emelkedett a világ fölé, jelenleg katonailag ötvenszeres túlerővel szemben állotta meg a helyét a szellemi olimpiász mezéjén is győztesként küzdötte végig a versenyt.

E regény olvasása közben az a legelső észrevételünk, hogy nem kieszt, főként pedig nem kiizzadott téma gyűrűzik előttünk az író stílusának bővizű sodrában, hanem egy nép élete teljeseedik ki a művész lelkének finom rezdüléseiben. Éppen ezért, akik nem ismerik a finn életet, eleinte kissé idegenszerűnek találják ezt a könyvet. Ha azonban sikerül az olvasónak «át állítania» magát ez idegen világ és más értékrendszer érzékelésére, feltétlenül lelki gazdagodást kell tapasztalnia.

Egy jómódú parasztsalád három nemzedékének története adja e regény tartalmi keretét. A szorgalmas, takarékos nagyszülők, a sok szenvedéssel sujtott, elszegényedett szülők, az árván maradt, szolgáló sorsra kényszerült egyetlen kislány (Silja) története a gazdag folyású élet ezer arcát csillogtatja felénk. A három nemzedék közül legnagyobb szerep jut Siljának, a család utolsó hajtásának. Ő, miután szegény sorsba süllyedt apját is elvesztette, kénytelen jobbmódú családoknál szolgálni. Gyenge testalkata azonban nem bírja a munkát, tizenhétéves korában meghal.

Az egyes nemzedékek úgy hullanak itt le az idő fájáról, mint ősszel a dércsípte levél. Minden születés és elmúlás mögött ott érzik a természet csodálatos megújító erejébe vetett rendíthetetlen hit.

Rémülünk, hogy ez a megújulás mostani nagy vesztesége után is újra fölemeli a finn nemzetet.

Sipka Sándor

Jézus sohasem hirdette az életet olyanak, amitől félni kellene; és mégis vannak sokan, akik félnak az élettől. Félnak az élet örömeitől. Ez az aszkézis forrása

Vannak emberek, akik félnak az ösztöneiktől. Sohasem tudják meglátni, hogy ösztöneik is Isten ajándéka.

Az élettől való félelem másik formája, amelytől Krisztus szintén meg akarta váltani az embert, az élet bajaitól és szomorúságaitól való félelem. Ő nagyon jól ismerte a fájdalmait az életnek. Mert bár önmagában nem ismerte a fájdalmakat, felismerte azokat másban és fájdalmainkat hordozá. És azt mondja tanítványainak: Nem kell félnetek; az egész világ Isten világa. Sem szomorúságtól, sem fájdalomtól, sem semmitől, ami jön reátok, nem kell félnetek. A vihar közepette mondja nekik: Miért féltetek ennyire? Nem jut eszetekbe, hogy lelketeket semmi sem bánthatja és semmi sem érhet benneteket, hogy minden az Atya kezéből jön és Ő segít mindent elviselni.

Igy azután az életben mindent Istentől fogadjunk el és minden ajándéka az életnek szent, ha Ő tőle vesszük, munka öröm, szomorúság, otthon, és minden. Az élet tapasztalatai is az Atya ajándékai.

Enek az ajándéknak rendeltetése van.

Jézus tudta azt, hogy az életnek rendeltetése van. Ez a rendeltetés nem a magunk, vagy mások gyönyörűsége és kényelme. A világnak ezt kell megtanulnia ma. Ha az élet legfőbb tenni-valójának a kényelmet, az élvezeteket, a bizonyosságot tekintjük, a legjobb úton haladunk arra, hogy mindezeket elveszítsük.

Nehéz ezt megérteni a világnak és a ma emberének, aki szerint a világ legfőbb szükséglete az életszínvonal emelése. E világ nem látja, hogy a minőségének kell megváltozni ahhoz, hogy boldogabb legyen az ember.

Az élet olyan ajándék, amelynek célja van.

«Keressétek először az Istennek az országát». Ez a cél.

«Mással az «Keressétek a saját életetekben az uralmát». Ez az élet rendeltetése.

Állandóan küzdenünk kell az életért. Küzdelem az élet. Harc minden ellen, ami megakadályoz és gátol Istenhez való közeledésben.

Azonkívül, hogy az élet Istentől való, az Isten céljait kell szolgálnia, Isten akaratát cselekednie. Még azt is mondja Jézus, hogy az élet örökké tartó. Az igazi életnek nincs vége itt. Ha fellapozod az Evangéliumokat, nem sok nyilatkozatot találasz a hallhatatlanságra vonatkozólag. Egy két ilyen kijelentés hangzott el Jézus ajkáról: Pl. «Az én Atyámnak házában sok lakások vannak, ha nem így volna, nem mondtam volna nektek». Mántha ebben a versben kifejeződnek, miért esik olyan

kevés szó a hallhatatlanságról. Mert a hallhatatlanság gondolata át, meg átjárja mindazt, amit Jézus mond. En nem értem meg azt az embert, aki a Hegyi-bezéd tanítását elfogadja, aki kívánatosnak tartja a keresztyén életformát, de a jövő életre nem sokat ad. Jézus olyan feladatokra hívja el az embert, amelyek nem fejeződnek be itt. A jellemünk fejlődésének olyan irányban indított el bennünket, amely nem juthat teljességre itt. Az élet az Ő gondolatai szerint sokkal több mint a jelen élet köre. Az élet csak kezdet. És ne féljünk elkezdni olyan dolgot, ami nem végződik el itt.

Az élet nem az én tulajdonom. Nem úgy használhatom, ahogy kényem-kedvem diktálja. Istentől kaptam azt ajándékba, hogy az Ő céljaira használjam fel háládatosságából. Az jut itt kifejezésre, hogy az élettemért felelős vagyok. Felelős vagyok azért, hogy hogyan élem le az életemet, hogyan használom fel annak javait, hogyan sáfárokodom az ajándékkal, a talentumokkal, amit az Ur, az én Istenem adott nekem. Ma különösen ezt nem látjuk meg. Nem érezzük az életünkért való felelősség súlyát.

Megbízatus az számomra, amivel be kell egykor számolnom. Jaj lesz, ha elásom, ha nem gyarapítom ha nem sáfárokodom vele. Isten választottai mindig tudták, hogy mit kell cselekedniök, ők mindig «hűek voltak a kevesen is» és ezért áldotta meg Isten őket, ezért lettek nagy dolgoknak a véghezvivői. Mi is értsük meg életünk rendeltetését és úgy járjunk és éljünk ebben a világban, hogy hű sáfároknak találassunk.

HIREK

Istenáldotta boldog husvétii ünnepeket kívánunk kedves olvasóinknak.

Napkelti istentiszteletünkön Husvét első napján, vasárnap reggel 6 órakor Kádár László leánygimnáziumi vallástanár prédikál.

Szeretetvendégség a Református Ott. honban. Március 31.-én, vasárnap este 8 órakor tartja a református szövetség szeretetvendégségét az Otthonban. Bibliamagyarázat után teázás lesz, majd vídám műsort ad az ifjúság. Szívesen látnak és várnak mindenkit a Szövetségi Asszonyok.

Sokan azt hiszik, hogy ők csak azért tagjai valamilyen egyesületnek, mert az egyesületnek van reájuk szüksége...

»OTTHON«

Kiadja a Református Keresztyén Ifjúsági Egyesület, Hódmezővásárhely. Készült a felelős szerkesztő és kiadó: Ifj. Dura Lajos könyvnyomdájában.